

10 ára gamal. Eisini hevði hann mist konuna, Andreu, árið frammanundan.

Pápi Christian og Dánjal, Jóan Símun, fekk eisini ein óeydnuligan deyða. Í 1901 fekk hann blóðeitran umborð á eini slupp undir Íslandi. Viðgerðarmøguleikarnir vóru ringir tá í tíðini. Hann doyði og varð jarðaður í Tórshøfn innast á Langanesi.

Stjúkpápin “sá” vanlukkuna

Elsa, sum var gift við Jóan Símun, var ættað av Saltnesi. Tey vóru gift inn til verforeldrini á Syðradali, men høvdu annars ætlan um at byggja í Klaksvík. Elsa greiðir frá, at í fyrsta umfari trúðu og vónaðu tey, at báturin hevði fingið motorskaða, og at hetta var orsøkin til seinkanina. Men henda vónin hvarv, tá ið lutir vóru funnir av bátinum.

Elsa hevði eisini mist pápa sín, Edmund, á sjónum, tá ið hon var 2 ára gomul. Hann gekk burtur við Morning Star í september 1941 saman við beiggja sínum, Esbern, sum var skipari.

Mamman giftist aftur við Mikkjal Johan-nesen av Saltnesi. Mikkjal hevði eisini evni

MINNINGARHALDIÐ 1. NOVEMBER 2003 Á SYÐRADALI. JAKUP ELI ØSTERØ TALAR

at “sígga”. Hann plagdi at vera kokkur, og júst hesa tíðina var hann kokkur við línuskipinum Hans Oliver Højgaard í Grønlandi á saltfiskaveiðu. Salomon og Hans Karl, beiggjar Elsu, vóru eisini við.

Tá ið Mikkjal fær hesi vanlukkutíðindini frá skiparanum, tá visti hann longu, hvat ið var áfatt. Hann hevði nevniliga í dreyminum vanlukkunáttina sæð eitt russiskt sildaskip sigla á Kall og kloyva hann. Mikkjal hevði eisini í dreyminum sæð Jóan Símun í bátinum. Hann hevði eisini kent ein stoyt inn í síðuna í sama viðfangi, sum hann droymdi.

Mikkjal hevði eisini sæð navn og skipanummar í dreyminum, men tað hevði hann gloymt, tá ið hann vaknaði.

Men so merkiligt var tað eisini, at kvældið fyrri vanlukkudagin høvdu teir á Syðradali sitið og tosað um øll hesi russisku sildaskipini á okkara leiðum og um vandan fyrri, at tað fór at enda galið onkran dagin.

Dánjal hevði annars siglt frá tí, hann var 14 ára gamal. Fyrsta túrin hevði hann forvunnið 400 krónur, útgoldnar í gullpeningi. Norðlýsið skrivaði, at hann var av raskastu sjómönnum.

Hetta var sjálvsagt eisini ein serligur smeytur fyrri, Sofíu, sum misti bæði mann og son. So merkiligt kundi tað vera. Dánjal hevði siglt alt kríggið við Bjørgvin hjá Julius á Syðradali uttan at nakað var hent honum. Hann hevði verið heilar 25 ferðir í Aberdeen. Ein túr tók hann frí, og tá hevði eitt týskt flogfar verið nærgangandi, og ein maður misti eygað.

Og nú skuldi Dánjal doyggja nærum út fyrri lendingini í heimbygdini.

Sunnudagin eftir varð hildin minningargudstænasta í kirkjuni á Húsum, sum var full sett. Teir, sum talaðu, vóru Tummas Jacobsen, prestur, og Henry Andreassen trúboðari.

Magnus Justesen, seinni Høgenni, úr Norðdepli var hesa tíðina lærari í Húsa sókn. Sama dag, sum teir vóru saknaðir, yrkti hann sang um hendingina. Tað sæst ikki, at hann er prentaður áður, men tað verður hann so nú.

Elsa flutti út í Saltnes við soninum eftir vanlukkuna. Góð níggju ár seinni giftist hon við Hákun Jacobsen, serliga kendur frá línuskipunum Jógvan Norði.

Tey finga trí børn saman. Sonur Elsu og Jóan Símun, Edmund, eigur Jóan Símun Edmundsson, kendur frá fót bólti.

Komandi partur:

Í komandi parti verður greitt frá um húsaskonnartini Marionnu og øðrum vanlukkum í Kalsoynni.

Daniel, Jóan Símun og Henry í Hoygarðinum á Syðradali “Harrans friður verður við minni tykkara”.

Lag: Hvo ikkun lade Herren råde.

Hvør veit á morgunstund at siga, hvar hann á kvøldi gista skal, ei nakað ýti er at miða, ei kanst tú seta nakað tal. Nei, deyðin ei at tonnum sær, so mangur bráan deyða fær.

So fróðir garpar tríggar stevndu við “Kallur” út á fiskileið, á myrku nátt – teir línu egndu, í dýrðarveðri drála ei. Teir lögdu út á villa hav, tá sólin gingin var í kav.

Á morgni árla teir sær skunda, at draga fongin inn um borð. Tey heima eftir teimum stunda, her fall so mangt eitt bønarárd. Tí veðrið ótlaði so skjótt, sum vildi tað at teimum hótt.

Her heima sita øll og tráa. Gud gævi Kallur aftur kom. Ei kundu teir at landi náa, tey mistu faðir mann og son. Vit tríggar vinir mistu her, øll sorgarboð os deyðin ber.

Frá landi legði mong ein skúta, at hjálpa teim úr havsins neyð, men mansins megd mátti lúta. Tí havið tók og teimum beyð at bera sorgarboð í havn, teir sukku djúpt í havsins favn.

Vár kæri Himnafaðir sterki, ver teirra troyst í sváru sorg. Tú eina ræður hvørjum verki, og leiðir tíni heim í borg. Har einans gleðisongur er, har eingin sorg í barmi ber.

Húsar, hin 23. september 1963

Ein vinur Magnus Justesen, lærari

lukkan gjørdi sítt til at taka grundarlagi undan Syðradal sum rættilig bygd. Fólkatalið hevði í mong ár verið støðugt. Í 1955 var tað komið uppá 70. Í 1960 var tað 58. Í 1966 var tað 41 og í 1970 var tað 31. Í dag eru 4 fólk í einum húsi, sum eru fastbúgvandi á Syðradali.

Skal at enda takka heimildarfólkini Jógvan Joensen, Solveig Hansen, Elsu Jacobsen og Kristin Vilhelmsen. Uttan tey hevði henda søga ikki verið skrivað.